

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

6 ноември 2008 година *

По дело C-248/07

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Hof van beroep te Antwerpen (Белгия) с акт от 8 май 2007 г., постъпил в Съда на 23 май 2007 г., в рамките на производство по дело

Trespa International BV

срещу

Nova Haven- en Vervoerbedrijf NV,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н A. Rosas, председател на състав, г-н A. Ó Caoimh, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-н U. Lõhmus (докладчик) и г-н Ал. Арабаджиев, съдии,

генерален адвокат: г-н D. Ruiz-Jarabo Colomer,
секретар: г-жа M. Ferreira, главен администратор,

* Език на производството: нидерландски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 8 май 2008 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за Trespa International BV, от адв. S. D'Hoine, адв. A. Jansen и адв. K. Van den Bosch, advocaten,
- за Nova Haven- en Vervoerbedrijf NV, от адв. J. Stevens и адв. B. Delbaere, advocaten,
- за белгийското правителство, от г-жа L. Van den Broeck и г-жа C. Pochet, в качеството на представители,
- за Комисията на Европейските общности, от г-н S. Schönberg и г-н H. van Vliet, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

- ¹ Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 1а, 291 и 297 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 253, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3), изменен с Регламент (ЕО) № 89/97 на Комисията от 20 януари 1997 година (ОВ L 17, стр. 28; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 9, стр. 256, наричан по-нататък „Регламент за прилагане“).
- ² Запитването е отправено в рамките на спор между Trespa International BV (наричано по-нататък „Trespa“) и Nova Haven- en Vervoerbedrijf NV (наричано по-нататък „Nova“) по повод искане на Trespa за обезщетение и за възстановяване на административните разходи, възникнали във връзка с нарушения, за които се твърди, че са извършени от Nova.

Правна уредба

Митнически кодекс на Общността

- ³ Съгласно член 5 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „Митнически кодекс“):

„1. Според условията, предвидени в член 64, параграф 2, и при спазване на разпоредбите, приети в рамките на член 243, параграф 2, буква б), всяко лице

може да бъде представявано пред митническите органи за извършване на действията и формалностите, предвидени в митническото законодателство.

2. Представителството може да бъде:

— пряко, когато представителят действа от името на и за сметка на друго лице,

или

— косвено, когато представителят действа от свое име, но за сметка на друго лице.

Държавите членки могат да ограничат правото на митническо деклариране на своята територия посредством:

— правилата на прякото представителство, или

— правилата на косвеното представителство,

като изискват представителят да е митнически агент, който практикува своята професия на територията на съответната държава членка.

[...]

4. Представителят трябва да декларира, че действа от името или за сметка на представляваното от него лице, да посочи дали е пряк или косвен представител и да притежава представителна власт.

Лице, което не декларира, че действа от името или за сметка на друго лице, или което декларира, че действа от името или за сметка на друго лице, без да притежава представителна власт, се счита, че действа от свое име и за своя сметка.

5. Митническите органи могат да изискат от всяко лице, което декларира, че действа от името или за сметка на друго лице, да представи доказателство за своята представителна власт.“

4 Член 21, параграф 1 от Митническия кодекс гласи следното:

„Условията, при които за определени стоки може да се прилага благоприятно тарифно третиране поради тяхното естество или специфичното им предназначение, се определят съгласно процедурата на комитета. Когато се изисква разрешение се прилагат членове 86 и 87.“

5 Член 29, параграф 1 от посочения кодекс предвижда:

„1. Митническата стойност на внасяни стоки е договорната им стойност, а именно, платената действително или подлежаща на плащане цена на стоките при продажбата им за износ с местоназначение в митническата територия на Общността, коригирана, при необходимост, в съответствие с разпоредбите на членове 32 и 33, при условие че:

[...]

- в) нито една част от прихода от всяка последваща препродажба, последващо отстъпване на правото на разпореждане или на [да се чете: „последващо прехвърляне или“] ползване на стоките от купувача не се връща пряко или косвено на продавача, освен в случаите, когато е възможна подходяща корекция по силата на член 32

[...]“

6 Съгласно член 86 от Митническия кодекс:

„Без да се засягат допълнителните специални условия, предвидени в рамките на съответния режим, разрешенията съгласно член 85 и член 100, параграф 1, се издават само:

- на лица, които осигурят всички необходими гаранции за правилното протичане на операциите,

и

- когато митническите органи са в състояние да осигурят надзор и контрол върху спазването на въпросния режим, без да се налага въвеждане на административни изисквания, несъответстващи на икономическата нужда от ползване на режима.“

Регламентът за прилагане

- 7 Член 1а от Регламента за прилагане предвижда:

„Относно прилагането на членове от 16 до 34 и от 291 до 308, държавите от икономическия съюз Бенелюкс се разглеждат като една държава членка.“

- 8 Релевантните за делото в главното производство разпоредби на Регламента за прилагане, а именно членове 291—304, са включени в част втора от този регламент, озаглавена „Условни митнически режими“ [да се чете: „Митнически направления“], дял I, озаглавен „Допускане за свободно обращение“, глава 2, наречена Внос на стоки с облекчено тарифно третиране с оглед на крайното им потребление [да се чете: „специфичното им предназначение“], раздел 1, озаглавен „Стоки без коне за месо“.

- 9 Член 291 от Регламента за прилагане предвижда:

„1. Допускането на стоки, внесени за редовен внос [да се чете: „Предоставянето на благоприятно тарифно третиране при допускане на стоки за свободно

обращение“] с оглед на крайното им потребление [да се чете: „специфичното им предназначение“], става след писмено разрешение на лицето, което ги е внесло или е разпоредило вноса им за допускане за свободно обращение.

2. Разрешението се издава от митническите служби на държавата членка, в която са декларирани стоките за допускане за свободно обращение след писмена молба от заинтересуваното лице.

3. [...]

Заинтересуваните лица трябва да дадат възможност на митническите органи да проследят движението на стоките в предприятието по време на тяхната обработка.“

10 Текстът на член 293 от този регламент гласи следното:

„Титулярът на разрешението се задължава:

- а) да предаде стоката за предписаното крайно потребление [да се чете: „специфично предназначение“];
- б) да води материално-счетоводна отчетност, която дава възможност на митническите органи да правят всякакви проверки, които сметнат за необходими, за да установят, че стоките действително са предадени за предписаното крайно потребление [да се чете: „специфично предназначение“] и да съхранява търговските книги.“

11 Съгласно член 295, параграф 1 от посочения регламент:

„Стоките се смятат за предадени за предписаното крайно потребление [да се чете: „специфично предназначение“]:

[...]

- 2) за стоки, които могат да бъдат използвани многократно — две години след първото предаване за предписаното крайно потребление, като датата на това първо предаване се отрази в книгите, посочени в член 293, буква б); обаче:

[...]

- в) стоките, изброени в приложение 40, част 1, предназначени за определени видове самолети за тяхното конструиране, поддържане, конверсия или оборудване, се смятат за предадени за крайно потребление, когато самолетът се прехвърли на друго лице, различно от титуляра на разрешението или отново се предостави на собственика му, *inter alia*, след операции по поддържането, ремонта или конверсията му;
- г) стоките, изброени в приложение 40, част 2, предвидени за определени видове плавателни съдове или за нефтотърсачески или нефтодобивни платформи за тяхното конструиране, поддържане, конверсия, приспособяване или оборудване, се смятат за предадени за крайно потребление, когато плавателният съд или платформата се прехвърлят на друго лице, различно от титуляра на разрешението, или отново се предоставят на собственика му, *inter alia*, след операции по поддържането, ремонта или конверсията им;

[...]“

12 Член 297, параграф 1 от Регламента за прилагане предвижда:

„Когато стоките се придвижват [да се чете: „Когато е налице прехвърляне на стоките“] в рамките на Общността, лицето, което извършва пренасянето [да се чете: „приобретателят“], трябва да има разрешение, издадено съгласно член 291.“

13 Член 298, параграфи 4 и 5 от този регламент предвижда:

„4. При получаването на стоките получателят [да се чете: „приобретателят получател“] ги отразява в книгите, предвидени в член 293, буква б), и прилага към тях оригинала, а четвъртото копие се връща незабавно до компетентната митническа служба в получаващата държава членка [да се чете: „държавата членка по местоназначение“] по начин, предвиден от съответната страна, с вписване на датата на пристигане. Получателят [да се чете: „приобретателят получател“] незабавно уведомява митницата за всякакво свръхколичество, недостиг или друга нередност. В допълнение той изпраща петото копие на изпращача [да се чете: „прехвърлителят изпращач“].

5. Задълженията на изпращача [да се чете: „прехвърлителят изпращач“] според настоящата глава преминават върху получателя [да се чете: „приобретателят получател“] на датата, посочена в параграф 4. Дотогава тези задължения се носят от изпращача [да се чете: „прехвърлителят изпращач“].“

14 Съгласно член 300 от този регламент:

„Всяко преместване [да се чете: „прехвърляне на стоки“] в рамките на една държава членка се съобщава на митническите органи. Формата на известяването,

сроковете, в които трябва да се направи, и всички останали изисквания се определят от споменатите органи. Известяването трябва да посочва ясно датата за преместване [да се чете: „на прехвърляне“] на стоките.

От тази дата лицето, на което са прехвърлени стоките [да се чете: „приобретателят“], поема задълженията, които възникват съгласно настоящия раздел по отношение на прехвърлените стоки.“

15 Съгласно член 302 от същия регламент:

„1. Митническите органи не одобряват друга употреба на стоките, освен предвидената чрез благоприятното тарифно третиране, посочено в член 291, освен ако титулярът на разрешителното не докаже, че по вина на обстоятелствата или поради [да се чете: „по причини, отнасящи се до титуляра на разрешението или до“] самите стоки не е било възможно те да се предоставят за предписаната им крайна употреба [да се чете: „предписаното им специфично предназначение“].

[...]

3. Одобрението, упоменато в предишния параграф [да се чете: „предишните параграфи“], се дава при условие че титулярът на разрешителното заплати размера на вносните мита, установен съгласно параграф [да се чете: „член“] 208 от [Митническия кодекс]“.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

- 16 От 1 януари 1995 г. Trespa внася от Съединените щати в Нидерландия крафтлайнер, използван в производството на строителни материали. Trespa купува тези стоки от американското дружество Westvaco при условия на продажба, известни като „доставено, мито неплатено“ („delivered duty unpaid“). Съгласно тези условия продавачът понася разходите за съхраняване в склад и Trespa може да взема от въпросните складирани стоки в съответствие с нуждите си.
- 17 До март 1997 г. крафтлайнерът е доставян на дружеството Moerdijk Marine Services в Moerdijk (Нидерландия), където впоследствие е бил складиран. През май 1997 г. европейският клон на дружеството Westvaco, Westvaco Europe NV, информира Trespa, че възнамерява да премести складовите си наличности от Moerdijk в Антверпен (Белгия) и да използва услугите на Nova за операциите по митническо оформяне, складиране и изваждане от склад.
- 18 Паралелно с преместването на складовете на Westvaco Europe NV в Антверпен Trespa иска от Комисията на Европейските общности да постави крафтлайнера под режим на отложено плащане на данък, за да не трябва да плаща вносни сборове. Искането се основава на обстоятелството, че Европейският съюз не е произвеждал достатъчно крафтлайнер, за да задоволи нуждите на Trespa.
- 19 На 27 юни 1997 г. Съветът на Европейския съюз приема Регламент (ЕО) № 1291/97 за изменение на Регламент (ЕО) № 2505/96 за откриване и управление на тарифните квоти на Общността за определени селскостопански и промишлени продукти и за изменение на Регламент (ЕО) № 3059/95 за откриване и управление на тарифните квоти на Общността за определени селскостопански и промишлени

продукти (първа серия 1996 г.) (ОВ L 176, стр. 17), съгласно който приложимото мито е 0 % за квота от 8 000 тона крафтлайнер от тарифна позиция КН 4804 41 91 10и от 7 000 тона крафтлайнер от тарифна позиция КН 4804 51 90 10.

- 20 Съгласно Регламент № 1291/97 използването на тези две квоти е запазено за внос на крафтлайнер със специфично предназначение, по-специално за производство на определени стоки.
- 21 Между юли 1997 г. и януари 1998 г. Nova извършва митническо оформяне на стоките на Trespa, освободени от вносни сборове, без възражения от страна на митническите органи в Антверпен. През януари 1998 г. посочените митнически органи извършват външна счетоводна проверка на документите от митническото оформяне и съобщават на Nova, че въпросните квоти не са безусловни, а трябвало да отговарят на условието внесените стоки да бъдат определени за специфичното предназначение, за което е било необходимо разрешение.
- 22 След като получава тази информация от Nova, на 26 януари 1998 г. Trespa подава искане до нидерландските митнически органи с оглед да получи разрешително за специфично предназначение, за да може да внася от Съединените американски щати освободен от вносни сборове крафтлайнер за производството на панели „Trespa“. На 17 юни 1998 г. нидерландските митнически органи издават на Trespa посоченото разрешително, с уточнението че същото произвежда действие от 1 януари 1998 г.
- 23 Nova отправя сходно искане до белгийските митнически органи и разрешителното за специфично предназначение му е издадено на 17 февруари 1998 г. за стоки, включени в тарифна позиция КН 4804 41 99 10. Впоследствие Nova прави допълнително искане и обхватът на разрешителното е разширен до тарифни позиции КН 4804 41 91 10и КН 4804 51 90 10, с действие от 11 юни 1998 г.

- 24 На 2 декември 1999 г. белгийските митнически органи изпращат до Nova известие за допълнително събиране на мита и на данък върху добавената стойност (наричан по-нататък „ДДС“) по отношение на стоките, внесени за сметка на Trespa. След като съобщава на Trespa за съществуването на този документ, искайки от него да възстанови сумите, които трябва да плати, самото дружество Nova извършва плащане на мита и ДДС в приблизителен размер от 508 400 EUR.
- 25 Освен това Trespa иска от нидерландските митнически органи да извършат административна проверка, за да докаже, че след 1 януари 1998 г. внесените стоки са получили предназначение в съответствие с установеното в описанието на съответните тарифни позиции.
- 26 Trespa успява да докаже, че с изключение на незначително количество от тях, внесените стоки действително са били използвани за предвиденото специфично предназначение, така че в периода между 30 ноември 2000 г. и 15 декември 2003 г. белгийските митнически органи са възстановили почти изцяло на Nova платените от последното мита, а именно сума в приблизителен размер от 507 200 EUR.
- 27 При все това още на 18 януари 2000 г. Nova изготвя фактура на името на Trespa за сума, отговаряща на размера на платените от нея мита и ДДС. На 7 ноември 2000 г. Nova предявява иск пред Rechtbank van koophandel te Antwerpen (Търговски съд Антверпен) за осъждане на Trespa да му възстанови сума в приблизителен размер от 203 100 EUR заедно с лихви и с еднократно обезщетение за административни разходи в размер на 10 % от посочената фактура. След последвалото възстановяване на Nova от страна на белгийските митнически органи това дружество прави изменение на посоченото искане, но не го оттегля изцяло. От своя страна Trespa прави насрещни искания с оглед да получи обезщетение и възстановяване на административните разходи, които било направило.

28 Rechtbank van koophandel te Antwerpen се произнася на 26 ноември 2004 г. Тази юрисдикция постановява, че не е доказано, че Nova е допуснало грешка, която да доведе до иск за допълнително събиране на мита от белгийските митнически органи, както и че не е доказано, че самото дружество Nova е трябвало да притежава разрешително за специфично предназначение. В крайна сметка както Trespa, така и Nova са осъдени да си заплатят взаимно определени суми. Trespa подава жалба срещу това решение на 1 февруари 2005 г.

29 Според Trespa допълнителното събиране на мита не е нищо друго освен последица от извършени нарушения от страна на Nova, което в момента на деклариране на стоките пред белгийската митническа администрация е трябвало да притежава разрешително за специфично предназначение, но не е разполагало с такова. Според Nova единствено неговият упълномощител, а именно Trespa, е трябвало да притежава подобно разрешително.

30 При тези условия Hof van beroep te Antwerpen решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Изразът „лицето, което [...] е внесло [стоките] или е разпоредило вноса им за допускане за свободно обращение“ по смисъла на член 291 от [Регламента за прилагане] включва ли митническия агент, извършващ регистрацията от свое име и за своя сметка, или само вносителя, за когото са предназначени стоките?

2) Налице ли е прехвърляне на стоки в рамките на Общността по смисъла на член 297 или на член 1а, когато стоките са внесени в Общността [...]

в Антверпен и след това са транспортирани в Нидерландия, и евентуално трябва ли в този случай лицето по смисъла на член 291 от [посочения регламент] да разполага със споменатото в този член разрешение?

- 3) Включва ли понятието „приобретател“, съдържащо се в член 297 [от Регламента за прилагане], митническият агент, който за сметка на крайния вносител извършва митническо оформяне в държава — членка на Европейския съюз, на стоки с произход извън Общността?“

По преюдициалните въпроси

По допустимостта

- 31 Комисията изразява съмнения по отношение на допустимостта на преюдициалното запитване. Тя твърди, че спорът в главното производство се отнася до частноправни отношения между страните по главното производство, уредени с белгийския граждански кодекс, и че релевантността на въпросите за разрешението на този спор не е явна. Макар да приема, че тези въпроси могат да имат определено значение в рамките на спора по главното производство, Комисията не е убедена, че отговорът, който следва да се им се даде, е достатъчен за разрешаването на този спор.

- 32 В това отношение следва да се припомни, че в рамките на предвиденото от член 234 ЕО сътрудничество между Съда и националните юрисдикции само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебното решаване, може да прецени — предвид особеностите на висящото пред него дело — както необходимостта от преюдициално

заключение, за да може да постанови решението си, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. (виж по-специално Решение от 22 ноември 2005 г. по дело Mangold, C-144/04, Recueil, стр. I-9981, точка 34; Решение от 14 декември 2006 г. по дело Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, C-217/05, Recueil, стр. I-11987, точка 16 и Решение от 18 юли 2007 г. по дело Lucchini, C-119/05, Сборник, стр. I-6199, точка 43).

33 От това следва, че въпросите, които са свързани с тълкуването на общностното право и са поставени от националния съд в нормативната и фактическата рамка, която той определя съгласно своите правомощия, и проверката на чиято правилност не е задача на Съда, се ползват с презумпция за релевантност (вж. в този смисъл Решение от 15 май 2003 г. по дело Salzmann, C-300/01, Recueil, стр. I-4899, точка 31, както и Решение от 5 декември 2006 г. по дело Cipolla и др., C-94/04 и C-202/04, Recueil, стр. I-11421, точка 25). Тази презумпция за релевантност може да не се приложи само в изключителни случаи, когато е явно, че исканото тълкуване на общностното право няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство, или когато въпросът е от хипотетично естество, или когато Съдът не разполага с необходимите фактически или правни елементи, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (вж. в този смисъл Решение от 16 юни 2005 г. по дело Pupino, C-105/03, Recueil, стр. I-5285, точка 30 и Решение от 28 юни 2007 г. по дело Dell'Orto, C-467/05, Recueil, стр. I-5557, точка 40).

34 В случая тълкуването на общностната правна уредба в областта на митниците ще даде възможност да се установи дали при условията на делото в главното производство митнически агент трябва да притежава разрешение за специфично предназначение. От преписката по делото произтича, че тази информация е необходима, за да се определи дали Nova е извършило нарушение в отношенията си с Trespa и за да се отговори на въпроса кой трябва да понесе разходите, направени поради допълнителното събиране на разглежданите мита. Ето защо това не е нито въпрос от хипотетично естество, нито такъв, който няма никаква връзка с действителността или предмета на спора по главното производство.

35 Действително следва да се признае, че актът за препращане не посочва със сигурност дали митническият агент, а именно Nova, е направил митническите декларации за своя сметка или за сметка на Trespa. Първият и третият преюдициален въпрос създават в това отношение неяснота, която се подсилва от насрещните доводи, развити от страните в главното производство в писмените и устните им съображения.

36 Важно е да се припомни, че в рамките на предвиденото в член 234 ЕО производство Съдът не може да се произнася по спор относно фактическо положение. Такъв спор, както впрочем и всяка преценка на обстоятелствата по делото, спада към компетентността на националния съд (вж. Решение от 11 септември 2008 г. по дело CEPASA, C-279/06, все още непубликувано в Сборника, точка 30 и цитираната съдебна практика).

37 В случая обаче Съдът разполага с достатъчно елементи, за да тълкува разглежданите общностни норми и да бъде полезен с отговорите си, при необходимост разграничавайки различни хипотези.

38 Ето защо преюдициалното запитване е допустимо.

По съществуването на спора

По първия въпрос

39 С първия си въпрос препращащата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 291, параграф 1 от Регламента за прилагане трябва да се тълкува в смисъл, че съдържащото се в него понятие „лице, което внася стоката или разпорежда вноса ѝ“ се отнася освен за вносителя, за когото са предназначени стоките, и за митническия агент, извършващ митническото деклариране.

- 40 В самото начало следва да се приеме за установено, че нито в текста на Митническия кодекс, нито в този на Регламента за прилагане се дава определение на понятието „митнически агент“. В член 5 от Митническия кодекс „митническият агент“ е споменат като представител пред митническите органи.
- 41 По-нататък посоченият член 5 предвижда, че всяко лице може да бъде представлявано пред митническите органи за извършване на действията и формалностите, предвидени в митническото законодателство. Представителството може да бъде пряко или косвено, в зависимост от това дали представителят действа от името и за сметка на друго лице или от свое име, но за сметка на друго лице.
- 42 Както бе посочено в точка 35 от настоящото решение, Съдът не може да определи в какво качество при извършване на действия като митнически агент Nova е направило разглежданото в главното производство митническо деклариране. Препращащата юрисдикция трябва да изясни това фактическо обстоятелство.
- 43 Ако се допусне, че Nova е извършвало действия като представител по смисъла на член 5 от Митническия кодекс, то вероятно е направило посоченото деклариране за сметка на Trespa при условията на косвено представителство, тъй като съгласно дадените от Nova и от белгийското правителство обяснения пред Съда, белгийската правна уредба в тази област не предвижда пряко представителство.
- 44 При все това не може да се изключи вероятността Nova да не е декларирало, че е действало за сметка на Trespa, или да не е притежавало представителна власт. Съобразно член 5, параграф 4, втора алинея от Митническия кодекс в такъв случай се счита, че лицето, което е направило митническите декларации, действа от свое име и за своя сметка. В подобен случай това лице следва да се счита за вносител, а не за представител.

45 По-нататък трябва да се определи дали в тези две хипотези митнически агент като Nova трябва да притежава писмено разрешение по смисъла на член 291 от Регламента за прилагане.

46 Макар част II, дял I, глава 2 от Регламента за прилагане, която урежда предоставянето на благоприятно тарифно третиране на стоки с оглед на специфичното им предназначение, да не определя понятието „лице, което внася стоката или разпорежда вноса ѝ“, посочената правна уредба все пак налага на титуляра на въпросното разрешение някои задължения, които позволяват да се установи кое е лицето, посочено в член 291, параграф 1 от този регламент.

47 Така член 291, параграф 3, втора алинея от Регламента за прилагане уточнява, че заинтересуваните лица трябва да дадат възможност на митническите органи да проследят движението на стоките в предприятието по време на тяхната обработка. От член 293 от този регламент произтича също че титулярът на разрешението се задължава да предаде стоката за предписаното специфично предназначение, да води материално-счетоводна отчетност, която дава възможност на митническите органи да правят всякакви проверки, които сметнат за необходими, и да съхранява търговските книги.

48 Както правилно посочва Комисията, тези задължения доказват, че лицето, което внася стоката или разпорежда вноса ѝ, т.е. лицето, което трябва да притежава посоченото в член 291 от Регламента за прилагане разрешение, е това, за което е предназначена стоката и което възнамерява да я използва за предписаното специфично предназначение. Единствено това лице може да изпълни задълженията, предвидени в членове 291 и 293 от този регламент.

- 49 Обстоятелството, че в член 291, параграф 1 формулировките „лице, което внася стоката“ и „лице, което разпорежда вноса ѝ“ са използвани алтернативно, показва, че е допустимо да се извършва внос на стоки със специфично предназначение чрез представител пред митническите органи в съответствие с член 5 от Митническия кодекс.
- 50 От това следва, че представителят, който осъществява митническо деклариране за сметка на друго, не е посоченото в член 291, параграф 1 от Регламента за прилагане лице и следователно не трябва да е титуляр на разрешение по смисъла на този член.
- 51 Единствено в посочената в точка 44 от настоящото решение хипотеза, а именно когато митнически агент не обявява, че действа от името и за сметка на друго лице, или обявява, че действа от името и за сметка на друго лице, без да притежава представителна власт, за този митнически агент се счита, че самият той е вносител и следователно трябва да притежава писмено разрешение, за да се ползва от благоприятно тарифно третиране за внесените стоки.
- 52 В това отношение е важно да се припомни, че както произтича от членове 21 и 86 от Митническия кодекс, разрешения се издават само на лица, които осигурят всички необходими гаранции за правилното протичане на операциите. Въпреки че разрешението е издадено, ако неговият титуляр впоследствие не може да докаже, че стоките са използвани изцяло в съответствие с предписаното специфично предназначение, съгласно член 302 от Регламента за прилагане същият е длъжен да заплати размера на вносните мита, установен съгласно Митническия кодекс.
- 53 Трябва да се отхвърли доводът на белгийското правителство, според който за осигуряване на митнически надзор митническият агент трябва да притежава и разрешение за специфично предназначение, когато държи стоките на склад в собствените си складови помещения за сметка на своя поръчител. Всъщност от членове 291—304 от Регламента за прилагане не следва, че стоките със специфично предназначение трябва да останат под постоянен митнически

надзор. За сметка на това тези стоки са допускнати за свободно обръщение и митническите органи трябва да имат възможност да извършат проверка било в предприятието на вносителя по време на обработката на посочените стоки, било въз основа на счетоводната отчетност на последния, за да проверят впоследствие действителното използване на разглежданите стоки за предвиденото специфично предназначение.

54 Поради това на първия въпрос следва да се отговори, че член 291, параграф 1 от Регламента за прилагане трябва да се тълкува в смисъл, че съдържащото се в него понятие „лице, което внася стоката или разпорежда вноса ѝ“ се отнася за лицето, за което е предназначена стоката и което възнамерява да я използва за предписаното специфично предназначение, независимо от факта дали то самото извършва митническото деклариране или е учредило представителство за тази цел по смисъла на член 5 от Митническия кодекс. Посоченото понятие не включва представителя на това лице пред митническите органи, с изключение на случаите, в които се счита, че това лице извършва действия от свое име и за своя сметка съгласно член 5, параграф 4, втора алинея от посочения кодекс и следователно трябва да се приеме за вносител.

По втория въпрос

55 С втория си въпрос препращащата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 297, параграф 1 от Регламента за прилагане във връзка с член 1а от същия регламент трябва да се тълкува в смисъл, че е налице прехвърляне на стоки в рамките на Общността, когато стоките са внесени в Белгия и след това са транспортирани в Нидерландия. По-нататък тази юрисдикция иска да се установи дали в такъв случай посоченото в член 291 от Регламента за прилагане лице трябва да разполага със споменатото в този член разрешение.

56 В самото начало следва да се приеме за установено, че членове 291 и 297 от Регламента за прилагане уреждат различни операции. Първият се отнася до вноса на стоки при благоприятно тарифно третиране поради специфичното им предназначение, а вторият — до прехвърлянето на тези стоки в рамките на Общността, извършено след вноса на последните, но преди използването им за специфичното предназначение.

57 От това следва, че не е необходимо Съдът да излага своите съображения в отговор на втората част на втория въпрос, тъй като щом става въпрос за внос, отговорът вече се съдържа в точка 54 от настоящото решение. За сметка на това в случай на прехвърляне лицето, което трябва да притежава разрешение — а именно приобретателят — е посочено в член 297, параграф 1 от Регламента за прилагане.

58 Член 297 от Регламента за прилагане предвижда, че когато е налице прехвърляне на стоки в рамките на Общността, приобретателят трябва да има разрешение, издадено съгласно член 291. Член 1а от посочения регламент предвижда, че относно прилагането по-специално на членове 291—308 от същия регламент държавите от икономическия съюз Бенелюкс се разглеждат като една държава членка.

59 В своите представени пред Съда съображения Trespa поддържа, че във всички случаи когато има прехвърляне на владението на внесените стоки, е налице прехвърляне по смисъла на член 297 от Регламента за прилагане.

60 Обратно на това, Комисията счита, че такова прехвърляне е налице само в случай на прехвърляне на собствеността на съответните стоки.

61 Според Nova не е налице прехвърляне в рамките на Общността, поради обстоятелството че Кралство Белгия и Кралство Нидерландия трябва да се разглеждат като една държава членка по смисъла на член 1а от Регламента за прилагане.

62 Това твърдение не може да се приеме. Всъщност от практиката на Съда относно тълкуването на разпоредба, предхождаща във времето член 297 от Регламента за прилагане, в която са били използвани същите термини, следва, че прехвърлянето на стоки в рамките на Общността се отнася както до прехвърлянето, извършено от една държава членка в друга, така и до това, което е извършено в рамките на една и съща държава членка (вж. в този смисъл Решение от 13 юли 1989 г. по дело *Chimica del Friuli* и др., 248/88, 254/88—258/88, 309/88 и 316/88, *Recueil*, стр. 2837, диспозитив). Ето защо член 1а от Регламента за прилагане е ирелевантен за определянето на понятието „прехвърляне“.

63 Що се отнася до това дали посоченото в член 297, параграф 1 от Регламента за прилагане понятие „прехвърляне“ се отнася до прехвърлянето на собствеността или до прехвърлянето на владението на стоките, в текста на посочения регламент и в този на Митническия кодекс не се съдържа ясен отговор на този въпрос. Така това понятие е изброено в член 29, параграф 1, буква в) от Митническия кодекс наред с „препродажба“ и „ползване“ и е посочено в член 295, параграф 1, точка 2, букви в) и г) от Регламента за прилагане като алтернатива на „предадени за крайно потребление“.

64 По-нататък, сравнението на текстовете на различните езици на Регламента за прилагане също не показва намерение на законодателя да посочи с точност дали става въпрос за прехвърляне на собствеността или на владението на стоките. Така посоченото понятие е изразено, например, с думите „cesión“ на испански, „Übertragung“ на немски, „transfer“ на английски, „cessione“ на италиански и „overdrach“ на нидерландски език.

- 65 Във всички случаи въпросът дали е налице прехвърляне на собствеността или на владението не е определящ за преценката дали има прехвърляне в рамките на Общността по смисъла на член 297, параграф 1 от Регламента за прилагане. Напротив, от целите на този регламент е видно, че е от значение прехвърлянето на приобретателя на задълженията относно стоките, предмет на прехвърлянето. За това приобретателят трябва да притежава разрешение, издадено съгласно член 291 от посочения регламент.
- 66 Така член 298, параграфи 4 и 5 и член 300, втора алинея от Регламента за прилагане предвиждат, че от датата на прехвърлянето на стоките задълженията по членове 291—304 от Регламента за прилагане преминават от прехвърлителя върху приобретателя и че последният е длъжен да отрази прехвърлените стоки в счетоводните си книги.
- 67 От това следва, че прехвърляне на стоки по смисъла на член 297, параграф 1 от Регламента за прилагане може да се извърши само между лица, които са титуляри на разрешение за специфично предназначение, а именно лицата, които възнамеряват или са възнамерявали да използват стоките, предмет на прехвърлянето, за предписаното им специфично предназначение.
- 68 При положение като това в делото по главното производство, а именно когато митническите формалности са извършени в Белгия и след това стоките са транспортирани в Нидерландия, не може да се приеме, че е налице прехвърляне в рамките на Общността по смисъла на член 297, параграф 1 от Регламента за прилагане, когато лицето, на което е издадено разрешение, извършва действия за сметка на крайния вносител, което обстоятелство трябва да бъде проверено от препращащата юрисдикция. Фактът, че стоките са били внесени в Белгия, където е било извършено митническото им оформяне, и след това са били транспортирани в Нидерландия, сам по себе си е без значение за определянето на съществуването на прехвърляне по смисъла на тази разпоредба.

- 69 Предвид гореизложеното, на втория въпрос следва да се отговори, че член 297, параграф 1 от Регламента за прилагане трябва да се тълкува в смисъл, че не е налице прехвърляне на стоки в рамките на Общността, когато стоките са внесени в Белгия и след това са транспортирани в Нидерландия, ако лицето, на което е издадено разрешение, извършва действия за сметка на крайния вносител, което обстоятелство трябва да бъде проверено от препращащата юрисдикция. Фактът, че стоките са били внесени в Белгия, където е било извършено митническото им оформяне, и след това са били транспортирани в Нидерландия, сам по себе си е без значение за определянето на съществуването на прехвърляне по смисъла на тази разпоредба. Когато е налице прехвърляне на стоките в рамките на Общността, приобретателят трябва да има разрешение, издадено съгласно член 291 от посочения регламент.

По третия въпрос

- 70 С третия си въпрос препращащата юрисдикция иска да установи дали член 297 от Регламента за прилагане трябва да се тълкува в смисъл, че съдържащото се в него понятие „приобретател“ включва митнически агент, който извършва митническите формалности за сметка на вносителя.
- 71 Както основателно твърдят страните по главното производство, белгийското правителство и Комисията, на този въпрос трябва да се отговори отрицателно.
- 72 Всъщност приобретател е лицето, което придобива от прехвърлителя прехвърленото право или вещ. Ето защо понятието „приобретател“ по смисъла на член 297, параграф 1 от Регламента за прилагане включва лицето, което придобива от прехвърлителя стоките, при допускането за свободно обращение на които е било предоставено ползването от благоприятно тарифно третиране поради специфичното им предназначение, но които все още не са използвани по това предназначение към момента на прехвърлянето.

73 Все пак митнически агент като разглеждания в делото по главното производство, който извършва митническо оформяне на стоките с произход извън Общността за сметка на вносителя, е представител на последния пред митническите органи по смисъла на член 5 от Митническият кодекс, докато вносител е лицето, което е разпоредило вноса на стоките за допускане за свободно обращение по смисъла на член 291 от Регламента за прилагане.

74 Предвид гореизложеното, на третия въпрос трябва да се отговори, че член 297, параграф 1 от Регламента за прилагане трябва да се тълкува в смисъл, че съдържащото се в него понятие „приобретател“ не включва митнически агент, който извършва митническите формалности за сметка на вносителя.

По съдебните разноски

75 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

- 1) Член 291, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Общността, изменен с Регламент (ЕО) № 89/97 на Комисията от 20 януари 1997 година, трябва да се тълкува в смисъл, че съдържащото се в него понятие „лице, което внася стоката или разпорежда вноса ѝ“ се

отнася за лицето, за което е предназначена стоката и което възнамерява да я използва за предписаното специфично предназначение, независимо от факта дали то самото извършва митническото деклариране или е учредило представителство за тази цел по смисъла на член 5 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността. Посоченото понятие не включва представителя на това лице пред митническите органи, с изключение на случаите, в които се счита, че това лице извършва действия от свое име и за своя сметка съгласно член 5, параграф 4, втора алинея от Регламент № 2913/92 и следователно трябва да се приеме за вносител.

- 2) Член 297, параграф 1 от Регламент № 2454/93, изменен с Регламент № 89/97, трябва да се тълкува в смисъл, че не е налице прехвърляне на стоки в рамките на Европейската общност, когато стоките са внесени в Белгия и след това са транспортирани в Нидерландия, ако лицето, на което е издадено разрешение, извършва действия за сметка на крайния вносител, което обстоятелство трябва да бъде проверено от препращащата юрисдикция. Фактът, че стоките са били внесени в Белгия, където е било извършено митническото им оформяне, и след това са били транспортирани в Нидерландия, сам по себе си е без значение за определянето на съществуването на прехвърляне по смисъла на тази разпоредба. Когато е налице прехвърляне, приобретателят трябва да има разрешение, издадено съгласно член 291 от посочения регламент.
- 3) Член 297, параграф 1 от Регламент № 2454/93, изменен с Регламент № 89/97, трябва да се тълкува в смисъл, че съдържащото се в него понятие „приобретател“ не включва митнически агент, който извършва митническите формалности за сметка на вносителя.

Подписи